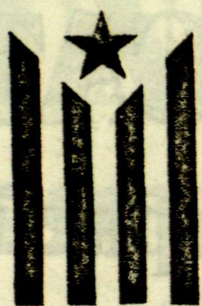

ARA

ORGAN CENTRAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

PER UNS PAÏSOS CATALANS INDEPENDENTS I SOCIALISTES

SEGONA ÈPOCA Nº6 — JUNY 1975

Garmendia i Otaegui patriotes revolucionaris bascos que poden ser assassinats pel franquisme

Imminent Consell de Guerra contra els lluitadors bascos, militants d'E.T.A., J.A. Garmendia i A. Otaegui, per als quals, per defensar les llibertats nacionals i socials d'Euzkadi, el fiscal demana pena de mort.

NO A LA PENA DE MORT.

SALVEM-LOS!

•••

Otaegui i Garmendia. ←

Contingut d'aquest número:

● PER UN SINDICAT ÚNIC DE CLASSE: L'OCUPACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA C.N.S.: UN TRIOMF TÀCTIC A UTILITZAR, p. 2. ● CAP AL CONTROL OBRER DE LES EMPRESES, p. 5. ● TASQUES DE LLUITA PER A LA CAMPANYA PRO-GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, p. 6. ● LA LLIÇÓ DEL POBLE BASC, p. 8. ● LA DESTRUCCIÓ DELS SÍMBOLS IMPERIALISTES, UNA ACCIÓ DE LLUITA, p. 10. ● BIBLIOGRAFIA, p. 12.

→ ajut al partit: 10 ptes.

PER UN SINDICAT

L'ocupació un triomf tàctic

Aquest mes han tingut lloc les eleccions sindicals, a les quals la classe obrera, amb el plantejament d'una utilització estrictament tàctica, hi ha participat majoritàriament.

Es tracta d'una irrupció democràtica al si mateix del sindicat vertical feixista. De situar els companys més representatius i de plantejament democràtic més clar a dins del sistema anacrònic de la CNS, per tal -i aquest és el camí a seguir a partir d'ara- de forçar la crisi des de dins del sindicat i aconseguir el que ha de ser més que un eslògan: que aquestes eleccions hagin estat les últimes sota el franquisme.

Tots sabem que aquestes eleccions han tingut un caràcter especial, un fort contingut polític pel fet d'estar situades dins el context del màxim deteriorament i de màxima contradicció del règim. Per això la participació massiva i el consegüent triomf de les candidatures democràtiques ens col·loca en una situació millor, més còmoda, en què el moviment obrer s'organitza i es mobilitza amb una cobertura "legal".

Tot això ha d'ajudar a preparar el terreny per a la conquesta definitiva d'un sindicat de classe. Aquesta és una reivindicació que els treballadors no podem deixar d'incloure, com una exigència bàsica, a l'alternativa de ruptura democràtica.

Avui, doncs, ja podem dir que s'estan posant les bases del sindicat dels treballadors dels Països Catalans.

I és en aquest sentit que hem de posar tota la nostra lluita i tot el nostre esforç per aconseguir:

- UN SINDICAT DE CLASSE que, en una línia plenament reivindicativa, formuli plantejaments clarament polítics, en definitiva un plantejament anticapitalista i amb la fita de la conquesta del poder polític; és a dir, amb l'objectiu de la transformació de la societat cap al socialisme.
- UN SINDICAT ÚNIC que aglutini tota la classe obrera, perquè al seu si existeix una unitat real d'interessos i perquè s'ha de presentar com un tot cohesionat contra el capitalisme.
- UN SINDICAT AUTÒNOM, és a dir, organitzat amb independència de patrons, govern i partits polítics. El sindicat no pot estar infeudat als partits polítics, ni ser-ne una mena de "corretja de transmissió". Al seu torn, els partits polí-

ÚNIC DE CLASSE

democràtica de la C.N.S.: a utilitzar

tics han d'orientar la seva lluita partint d'aquest principi bàsic d'autonomia del sindicat.

- UN SINDICAT DEMOCRÀTIC que possibiliti la llibertat d'expressió i d'acció de les diverses opcions polítiques del moviment obrer, tot dins el sindicat unitari que referim més amunt.

- UN SINDICAT D'ARTICULACIÓ ORGANITZATIVA CATALANA, el qual, amb un inequívoc plantejament anticapitalista, assumeixi la lluita contra l'explotació i l'opressió capitalista als Països Catalans, és a dir, la lluita contra l'opressió nacional i de classe damunt el poble català. Tot al llarg del procés de lluita s'ha de promoure la col·laboració del sindicat dels treballadors dels Països Catalans amb els de les altres nacionalitats oprimides per l'Estat espanyol i per l'Estat francès i amb el moviment sindical no imperialista de la resta d'aquests dos Estats.

En línies generals, aquesta és la caracterització del sindicat únic de classe del moviment obrer català. La utilització de les eleccions pot ajudar a assentar les bases democràtiques donant l'últim cop a l'estructura sindical verticalista espanyola, que és un dels sectors més reaccionaris i més persistentment feixistes del règim.

EL PROGRAMA REIVINDICATIU DEMOCRÀTIC

Sens dubte, la destrucció del sindicat vertical ajudarà de manera inestimable a aconseguir tot el programa reivindicatiu democràtic de la classe obrera catalana, i que en la nostra visió es concreta en les reivindicacions següents:

REIVINDICACIONS ECONÒMIQUES

- Salari base mínim de 750 ptes./dia.
- Revisió periòdica del salari, com a mitjà de mantenir el poder adquisitiu enfront de l'alça contínua del cost de la vida. No a les congelacions salarials.
- Garantia de plena ocupació.
- Cent per cent de salari real en casos de malaltia, accident, jubilació i atur.
- Augment lineal real per a totes les categories.
- 40 hores de treball a la setmana, amb festa els dissabtes; 35 hores per als treballadors nocturns.
- Abolició de l'IRTP i congelació de les quotes de la seguretat social.
- Ingrés a la plantilla fixa al cap de quinze dies de treball.
- Supressió dels contractes eventuals.
- Control sindical dels ritmes de producció.
- Revisió dels convenis i no existència dels "laudos".

→

- Manteniment de l'actual jornada vigent màxima, refusant les hores extres i la pluricol·locació com a forma encoberta d'incrementar i afavorir l'atur i l'emigració d'altres companys.
- Supressió del caràcter recuperable de les festes que el tenen.
- Un mes de vacances cada any.
- Inclusió dintre la jornada laboral de la formació professional amb salari i dotació de centre social a càrrec de l'empresa.
- Concessió a la dona treballadora d'una excedència de dos mesos abans i tres després de tenir un fill, amb el 100% de salari real.
- Jubilació a 60 anys o al cap de 40 de servei a l'empresa, amb el 100% del salari real, revisable periòdicament.

REIVINDICACIONS SOCIALS

- Habitatge digne amb lloguer o quota d'accés a l'habitatge no superiors al 10% del salari.
- Ensenyament gratuït i obligatori fins a 18 anys. Abolició de la selectivitat en l'ensenyament.
- Control democràtic de la seguretat social i de les mutualitats laborals.
- Supressió de les mútues patronals.
- Dotació als barris d'equipaments i de serveis suficients: zones verdes i espais d'esbarjo infantil i per a grans, transports públics abundants, ràpids, barats i còmodes, mercats municipals nombroses i ben abastits, escoles per a tots els nens del barri, guarderies, etc.
- Organització social del temps lliure: instal·lació de centres socials i culturals, biblioteques, museus, associacions de veïns, etc. Instal·lacions esportives a nivell de barri.
- Atur dels augments de preus. Congelació del cost de la vida.

REIVINDICACIONS POLÍTIQUES

- Construcció d'un sindicat de classe, únic, autònom, democràtic i d'articulació organitzativa catalana.
- Electivitat i revocabilitat dels càrrecs sindicals a tots els nivells. Control per part dels treballadors de l'acció sindical, a través de les assemblees.
- Llibertat d'assemblea, de vaga, de reunió, de premsa, d'expressió, de manifestació, d'associació.
- Restitució al moviment obrer de les instal·lacions i de tots els béns del sindicat vertical.
- Amnistia general. Llibertat dels detinguts i readmissió dels acomiadats per qüestions laborals i polítiques. Anul·lació de tots els antecedents penals i policials.
- Abolició del reglament repressiu, de l'article 103 i de tots aquells amb què es pugui pretendre substituir-lo.
- Revisió de tota la legislació laboral.
- Supressió dels cossos repressius de l'Estat i dels organitzats per les pròpies empreses.
- Abolició dels tribunals especials (TOP, tribunals militars, etc.).

REIVINDICACIONS NACIONALS

- Restabliment, al Principat de Catalunya, d'un règim autonòmic prenent com a base de partida les institucions i els principis configurats en l'Estatut del 1932. Per al País Valencià i les Illes Balears, també la configuració i l'aplicació de fórmules autonòmiques com a represa d'un procés històric interromput l'any 1939.
- Exercici del dret a l'autodeterminació, per tal que el poble català pugui decidir lliurement el seu futur.

CAP AL CONTROL OBRER DE LES EMPRESES

El panorama laboral als Països Catalans és certament lamentable. En primer lloc, estem aixafats pel capitalisme. Els treballadors que no treballem per compte propi, que som la gran majoria, no tenim el més petit accés al control de les empreses. No hi comptem absolutament gens a l'hora de decidir sistemes de treball, programes de fabricació, de vendes, de compres, de finances, de distribució dels beneficis, etc. Tot ens és imposat pels "jefes", amb un to més o menys paternalista, més o menys repressiu. El despotisme esglaonat domina a l'interior de les nostres empreses. El servilisme i la por estan increïblement estesos entre els tècnics i els caps intermedis. Aquests són escollits més perquè són addictes a la direcció que no pas per la seva capacitat tècnica. Tot això contribueix a fer del nostre treball un autèntic esclavatge. Són molt poques les persones que treballen realment de gust. Els catastròfics resultats d'aquest sistema de treball per a les nostres vides i per a l'economia del país, són evidents.

Però hi ha més. Fins i tot els mínims instruments de defensa dels treballadors que els països capitalistes desenvolupats admeten, a nosaltres ens els neguen rabiosament. No tenim cap intervenció en la fixació dels sous que cobrem, en la durada i la distribució de la jornada de treball, en les condicions de seguretat i d'higiene en el treball. No tenim cap mena d'instrument per fer front a les pressions i als abusos del capital, a l'explotació que sofrim. Tot el muntatge del sindicat vertical no és altra cosa que una burla constant que els vencedors de l'última guerra van fent als vençuts; i la classe obrera, això ja se sap, és la que integra les files dels vençuts.

Una altra cosa. Els amos i els directors i executius que trien, no tenen la més petita intenció d'"afluixar" la dictadura a les "seves" empreses. No tenen el més petit esperit democràtic, encara que es diguin demòcrates i que es presentin com a liberals. Els empresaris catalans estan molt més "verds" del que la gent es pensa, de cara a admetre canvis socials.I les empreses estatals i estrangeres establertes entre nosaltres fan exactament el mateix. No cediran en res si no els fem "baixar del burro" amb el vigor de la nostra lluita.

El camí per a sortir d'aquesta situació és ben clar: ens hem d'organitzar al marge de tot el "tinglado" i plantar cara allí on puguem i com puguem. Això és el que des de fa molt de temps fem els obrers catalans organitzats.

La lluita és molt dura, perquè les armes de l'enemic són molt poderoses: diners, Estat,control de la informació, forces armades. Per això hem d'aprofitar totes les situacions i tots els instruments de què ens puguem valer. I ara un d'aquests instruments han estat les eleccions organitzades pel sindicat feixista mateix. Hem d'utilitzar, al màxim nivell, les possibilitats de propaganda, de reunió, d'enfrontament amb el capital que es poden extreure de les eleccions i de les posicions ocupades dins aquest sindicat-pantomima, burlant les descarades manipulacions que hi fan els amos i els seus esbirros. El nostre objectiu ha de ser precisament rebentar aquesta estructura sindical per tal d'organitzar el nostre propi sindicat, sindicat de classe, sindicat únic de tots els treballadors. Perquè això sigui possible hem d'aconseguir, en primeríssim lloc, les llibertats fonamentals: d'associació, d'expressió, de reunió, de vaga. Hem d'aconseguir aquest mínim que ja han aconseguit els obrers a molts països capitalistes. Però aquest mínim no és sinó un mínim de defensa. Les nostres intencions han d'anar molt més lluny: hem d'aconseguir, a la llarga, el control de les empreses, el poder de decisió econòmica. A les nostres empreses hem de manar-hi nosaltres, els qui hi treballem. No necessitem per a res els amos ni els seus interessos d'explotació i d'enriquiment a costa del nostre treball. En una paraula, hem d'aconseguir una societat realment democràtica, on la democràcia no siguin només unes llibertats formals: hem d'aconseguir la societat socialista.

M.Mª.S.

PER UN SINDICAT ÚNIC DE CLASSE (acabament)

Les eleccions sindicals han constituït un ampli triomf democràtic. Ja des d'avui, cal saber treballar i lluitar dins aquesta nova situació. Reforçant l'organització de masses del moviment obrer i portant a la pràctica un autèntic sindicalisme de classe, i deixant de banda qualsevol sindicalisme de conciliació o revisionista. Al plantejament general de ruptura democràtica, els treballadors hem d'anar-hi com una força vigorosa de lluita, amb un grau elevat d'organització i de coordinació i amb un programa sindical i polític vigorós i coherent, orientat cap a la conquesta del poder popular català.

TASQUES DE LLUITA PRO-GOVERN LA GENERALITAT

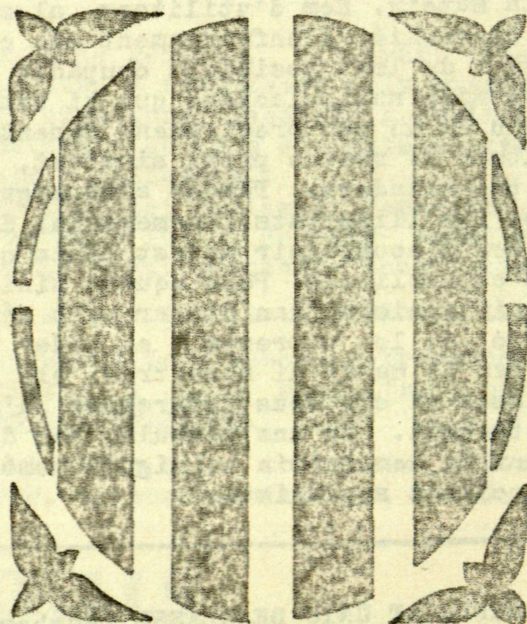
La finalitat de la campanya que hem iniciat, ateses les condicions que fan necessària, ja avui, la creació del Govern provisional de la Generalitat de Catalunya, podem resumir-la en els objectius següents:

- crear un clima pro-Govern provisional, tant per a la seva constitució com per a donar-li suport, lligat a la reivindicació de l'Estatut d'autonomia, i
- mobilitzar amplis sectors en favor d'aquestes reivindicacions autonòmiques del Principat de Catalunya.

bases de l'acció propagandística

Crear un clima pro-Govern provisional/pro Estatut d'autonomia significa potenciar tota una acció propagandística amb les bases principals següents:

- INFORMAR I POPULARITZAR l'experiència estatutària del Principat de Catalunya, especialment en aquests aspectes:
  - Projecte de l'Estatut d'Autonomia de 1931 (dit de Núria).
  - El plebiscit i l'aprovació de l'Estatut pel poble de Catalunya.
  - L'Estatut d'autonomia de 1932
  - Els principis i les institucions configurats a l'Estatut: Generalitat/Parlament Català/President de la Generalitat/Consell Executiu o Govern.
  - L'Estatut Interior de Catalunya.
  - La història de la pràctica autonòmica: els seus períodes, les seves conflictives i els seus avenços nacionals i socials (la Universitat Autònoma de Barcelona, el CENU, la Llei de contractes de Conreu, la política econòmica, el Decret de Col·lectivitzacions, etc.).

PER A LA CAMPANYA PROVISIONAL DE DE CATALUNYA

- FER VEURE la necessitat de reivindicar, avui, els principis i les institucions de l'Estatut d'autonomia, en qualitat de mínimes condicions de ruptura democràtica al Principat de Catalunya i en el camí del ple exercici del dret a l'autodeterminació.

- CONVÈNCER que ja ara cal constituir i donar suport a un Govern provisional de la Generalitat en la clandestinitat, per tal de trobar l'expressió unitària adequada a les necessitats de la lluita política al Principat, per a dirigir i coordinar aquesta lluita i per a dotar el Principat d'un únic bloc pactant amb les altres nacionalitats de l'Estat espanyol.

- REFORÇAR l'Assemblea de Catalunya, entesa com una articulació de mobilització de masses, perque esdevingui el suport humà i social del Govern provisional de la Generalitat.

formes d'acció propagandística i de mobilització

Per a dur endavant la campanya, cal potenciar equips de treball i de lluita pro-Govern provisional.

Cada un d'aquests equips ha de formarse amb una finalitat concreta, amb un treball específic a portar a terme. Per exemple, la confecció de material tècnic-propagandístic; o bé la realització d'accions de propaganda i agitació.

Els equips pro-Govern provisional han d'estar inserits dintre la dinàmica dels diversos fronts de lluita, i totalment lligats entre ells, constituint, en conjunt, un reforç de l'articulació de mobilització de masses que representa l'Assemblea de Catalunya.

La propia A. de C. ha d'assumir aquesta campanya específica i constituir, dependent del Secretariat, una Comissió de treball pro-Govern provisional/pro-Estatut d'autonomia. Així l'A. de C. es collocarà, com li pertoca, al nivell promotor i organitzador d'aquesta reivindicació que caracteritza el seu programa.

Mentre això no es dona, cal formar un Equip coordinador unitari de la campanya pro-Govern provisional. Cal potenciar també, com a suport material, la creació de Caixes de la campanya pro-Govern provisional que han de constituir una de les bases econòmiques de finançament.

Les formes propagandístiques de la campanya pro-Govern provisional poden ser moltes i molt variades, però bàsicament han d'anar orientades a propiciar:

- UN AMPLI DEBAT POLÍTIC sobre el Govern provisional/Estatut d'autonomia, amb les bases d'acció propagandística que apuntàvem més amunt i tot plegat efectuat a través dels procediments més diversos i utilitzant, si és possible, les possibilitats "legals" de fer debats, conferències, taules rodones, etc. Per a obtenir documentació sobre el tema, cal saber aprofitar els llibres de lliure circulació com una forma còmoda de treball (i dels quals donem a part

LA LLIÇÓ DEL POBLE BASC

Euskadi s'està desencadenant una guerra popular. S'està donant la primera fase de la guerra d'alliberament nacional i de classe del poble basc.

Aquesta primera fase es caracteritza per l'enfrontament armat entre una avantguarda revolucionària amb el suport ampli del poble i l'aparell de forces repressives -guàrdia civil, policia armada, brigada político-social-, sense la intervenció directa de l'exèrcit al carrer.

Es evident que per a qualsevol patriota revolucionari català, per a qualsevol treballador dels Països Catalans, els esdeveniments del País Basc han de ser-li causa d'una reflexió a fons.

Del gran nombre de qüestions que es podrien debatre, volem ara considerar la següent:

Podem traslladar l'estratègia de lluita seguida al País Basc com a estratègia a seguir en la lluita als Països Catalans?

Si traslladar, ho entenem com a copiar, com a imitar l'estratègia de lluita, radicalment hem de dir que no.

L'estratègia de lluita, és a dir el camí a seguir, la postulació i la pràctica d'un procés revolucionari per alliberar el poble català, no es pot calcar d'un altre procés, perquè depèn de la nostra realitat, i és l'anàlisi d'aquesta realitat nostra la que ha de donar els elements justos per a dur endavant la lluita. I la realitat basca i la catalana són diferents. Això, doncs, fa necessària, diguem-ho un cop més, una estratègia pròpia i adequada a les necessitats de lluita als Països Catalans.

Quina és, doncs, la lliçó que ens dóna el poble basc?

En primer lloc el coratge -el qual sí que ens cal imitar- que té l'avantguarda revolucionària basca. Això contemplat amb la dimensió, no de valorar el fet que siguin uns lluitadors de molta empenta -que també ho són-, sinó en la forma i en el grau de militància que practiquen.

Els homes de la revolució basca porten a terme una militància activa i permanent que els ha permès de forjar una estructuració organitzativa que, malgrat el desgast causat per la repressió i la duresa d'aquesta mateixa repressió, té una eficàcia inestimable.

En parlar de coratge, s'ha de parlar també d'aquest ampli sector del poble que, de les maneres més diverses, participa en el combat. La resposta solidària per part del poble èuscar és un fet evident.

→ (CONTINUACIÓ)

una relació sumària), i també de tota la documentació clandestina existent, a més de la realitzada expressament per a la campanya. D'altra banda, cal tenir present, per a la organització dels diversos actes i per a les orientacions i les informacions que es necessitin sobre el tema, la possibilitat de la col·laboració dels diversos estudiosos i professionals (historiadors, economistes , pedagogs, juristes, etc.) especialitzats sobre el particular.

● UN AMPLI MOVIMENT DE PROPAGANDA I AGITACIÓ, a base de les accions més diverses i de les quals suggerim les pintades amb inscripcions com ara "Reivindiquem Govern autònom català", les col·locacions en llocs estratègics de cartells, d'escuts de la Generalitat i de banderes catalanes amb inscripcions, etc. Al mateix temps caldrà organitzar mobilitzacions de masses que han d'expressar-se en diades de lluita pro-Govern provisional/pro-Estatut d' autonomia.

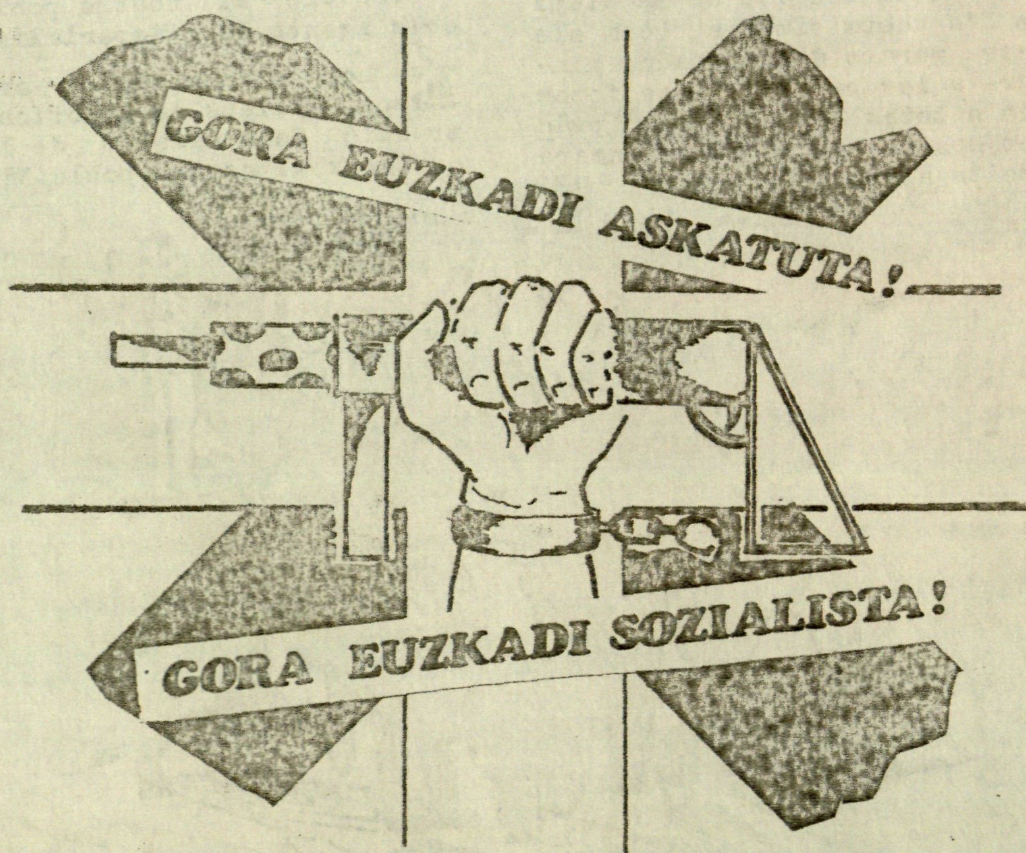
Aquesta és, en síntesi, la campanya que proposem. Fem una crida a tots els sectors democràtics del Principat perquè, de manera corresponsable, intervinguin en la constitució dels equips de treball i de lluita per a dur endavant les tasques per a la campanya pro-Govern provisional de la Generalitat de Catalunya.

Hem parlat del coratge. Ara ens cal fixar-nos, d'altra banda, en els mètodes de lluita que la revolució basca està produint. En aquest sentit farem diverses constatacions:

- La lluita armada és una forma vàlida i imprescindible per a fer anar endavant el procés de l'alliberament total.
- La lluita armada no invalida el treball de masses, sinó que el complementa i li presta suport.
- La lluita de masses i la lluita armada són dues formes que en una fase o altra han d'aparèixer conjuntament i/o amb prioritat l'una o l'altra segons el moment.
- La repressió accentuada que pot aparèixer en utilitzar mètodes de lluita més vigorosos com ara la lluita armada, no situa el poble en contra de l'avantguarda revolucionària, sinó que li augmenta el grau de conscienciació fins al punt que el poble mateix passa a estar involucrat de diverses maneres a la lluita i es constitueix com a protagonista-suport de l'acció, juntament amb l'avantguarda. Perquè el poble no rebutgi l'avantguarda, sinó, al contrari, la consideri com a cosa seva, aquesta ha d'aparèixer com una unitat coherent, seriosa i responsable de les seves accions, com una unitat que interpreta i defensa els interessos de les classes populars.

Un altre fet important que cal destacar és que l'avantguarda patriòtica basca, a través dels seus plantejaments i de la seva pràctica d'acció, ha desemmascarat i arraconat cada cop més totes aquelles polítiques que no són autènticament basques i socialistes. A més, totes aquelles altres polítiques d'acció més tímida i menys audaç, les estan situant per camins més compromesos alhora que es va forjant una alternativa conjunta d'esquerra.

Hem comentat alguns punts de la gran lliçó que ens dóna la lluita actual del poble basc en l'etapa actual de la seva guerra d'alliberament nacional i de classe. Bàsicament, però, en destaca un: el de la gran capacitat de solidaritat i de lluita per part del poble. I entenguem-nos bé: quan parlem de poble ens referim a les classes populars, als treballadors d'Euzkadi, que són els qui en més alta mesura estan oprimits i que, per tant, són els més conseqüents en el combat.

LA DESTRUCCIÓ DELS SÍMBOLS IMPERIALISTES. UNA ACCIÓ DE LLUITA

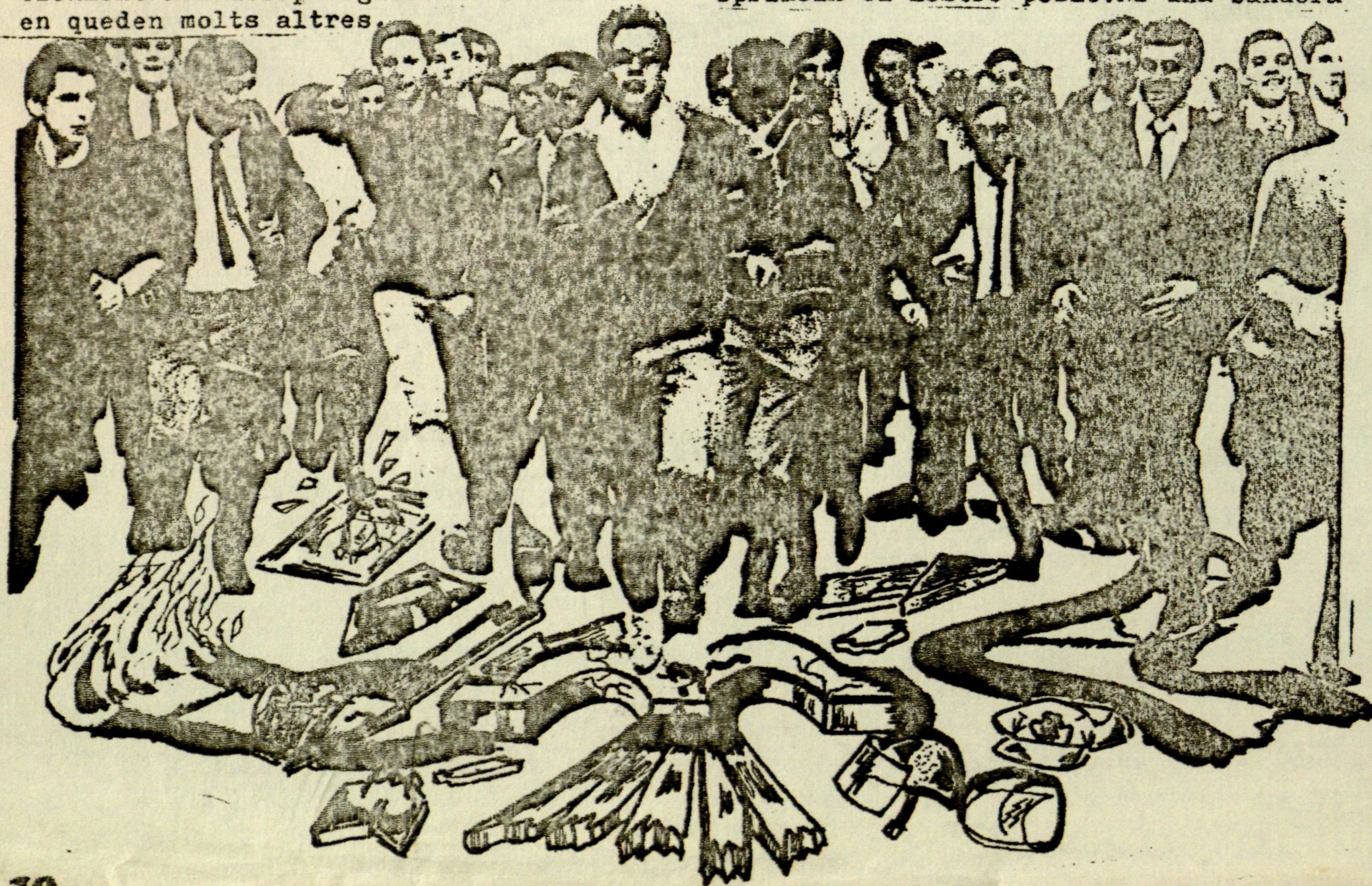
Dilluns, 2 de juny, 7.15 de la tarda. Al mateix temps que, amb dues cadenes de quinze metres collades als arbres amb candaus, tallaven el trànsit dels carrers Muntaner i Consell de Cent, de Barcelona, en la seva confluència, un grup de militants del nostre partit col·locaven, al mig de la cruïlla i de manera ben visible, una bandera espanyola, i acte seguit hi calaven foc. Al costat de l'ensenya que cremava, foren col·locades dues altres banderes, l'una basca i l'altra catalana, amb l'estel independentista i amb la inscripció: "Solidaritat País Basc. Front Nacional de Catalunya".
Aquesta acció de comando, volgudament espectacular i de la qual la premsa es féu ressò, ha estat una acció més per a cridar l'atenció de tot el nostre poble sobre la situació de repressió brutal en què es troba el País Basc, sobretot després d'haver-hi estat proclamat l'estat d'excepció, i també sobre la identitat de la lluita del poble basc i la del poble català contra un mateix enemic opressor: l'Estat espanyol imperialista.

Des de l'ocupació dels Països Catalans per l'exèrcit franquista, la col·locació de símbols i signes imperialistes i feixistes ha estat sistemàtica i massiva. Banderes espanyoles, fletxes falangistes, retrats del dictador i de l'ideòleg feixista José Antonio han estat escampats pertot arreu.

L'època de l'eufòria de l'"Imperio" ha passat, i amb el desgast de la dictadura alguns d'aquests símbols (com els grans retrats murals del dictador pintats en negre a les parets, i les fotos que hi havia a totes les botigues) pràcticament han desaparegut. Però encara en queden molts altres.

No podem tolerar per més temps la presència de la simbologia espanyola en terres catalanes.Cada bandera espanyola hissada a un balcó o pintada a una paret amb qualsevol pretext, cada "cangrejo" de fletxes del Movimiento a l'entrada dels nostres pobles, cada retrat del dictador col·locat en un establiment públic, constitueix un desafiament, una provocació al nostre poble per part dels agents de l'imperialisme espanyol.

És hora d'intensificar arreu dels Països Catalans la pràctica de la destrucció dels símbols de l'enemic que oprimeix el nostre poble.Ni una bandera

hissada, ni una bandera pintada, ni una fletxa, ni una fotografia, ni un sol símbol d'espanyolisme i de feixisme ha de quedar en peu.

La destrucció de símbols no és només un acte simbòlic; és també, i ho és sobretot, una acció de lluita. Una acció de lluita en la qual ens hem de comprometre tots els catalans i que, en la mesura de les nostres possibilitats, tots hem de portar a terme.

Ens cal netejar el nostre país de la petjada opressora de l'imperialisme, i ens cal fer-ho ja ara. Massivament. Reiteradament, si els tornen a col·locar. A totes les poblacions. A totes les vies de comunicació. A tots els establiments i dependències, oficials o no, que exhibeixin simbologia imperialista. I al mateix temps, boicotejar -i també "escarmentar"- les empreses comercials i els productes que se serveixen d'aquests símbols com a adornament d'aparadors o de façanes o com a complement d'anuncis i embolcalls. Això és tan vàlid per a l'Estat espanyol com, a la Catalunya-Nord, per a l'Estat francès.

Destruint la simbologia de l'opressor, naturalment, els catalans no guanyarem cap batalla. Però, al costat d'una acció activa de conscienciació, organització i mobilització als diversos fronts de lluita, una pràctica generalitzada i sistemàtica en aquest sentit ha d'ajudar, per una banda, a conscienciar els qui encara no ho estan, i d'altra banda, a posar ben visiblement en evidència, portes endins i portes enfora, el rebuig del poble català a l'opressió nacional a què ens veiem sotmesos i el compromís explícit de tots en la lluita d'alliberament.■

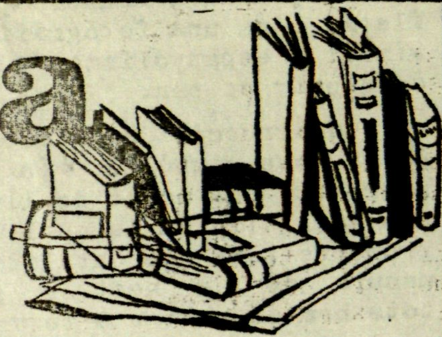
Guia bibliogràfica (1)

Farem, ara, una petita ressenya de llibres on podreu trobar informació sobre l'època de l'Estatut d'autonomia i la Generalitat de Catalunya.

- A. Perez Baró
  " Trenta mesos de collectivisme a Catalunya".
  Ed. ARIEL.
- J.A. Gonzàlez Casanova.
  " Federalisme i autonomia a Catalunya (1836-1938)".
  Documents de cultura.
  CURIAL.
- J. Fontana, J. Termes i altres
  " Política i economia a la Catalunya del segle XX".
  Col. Recerques 2
  ARIEL.
- J. Mª Bricall
  "Política econòmica de la Generalitat (1936-1939)"
  Volum I
  "Evolució i formes de la producció industrial"
  Volum II
  " Sistema financer"(en preparació). CURIAL
- P. Bosch Gimpera
  " La Universitat i Catalunya".
  Llibres a l'abast, 97
  Ed. 62
- A. Farreras
  " La Conselleria d'agricultura de la Generalitat de Catalunya"
  Col. Estudis i documents.
  CURIAL■

bibliografia

«ARGUMENTS», 1
«EL PAÍS VALENCIÀ, 1931-1939».
Editorial L'Estel; València, 1974.

Amb el títol general "El País Valencià, 1931-1939", ha aparegut a València, emparada per Editorial l'Estel, el primer número d'"Arguments", nova publicació periòdica, de factura valenciana, amb col·laboracions diverses sobre temes científics, preferentment de ciències socials.

Amb una neta visió de Països Catalans i tenint com a col·laboradors joves professors i investigadors, "Arguments" constitueix, doncs, la rèplica valenciana -en el bon sentit de la paraula- a les dues altres publicacions de les mateixes característiques existents: "Aïnes" a Catalunya-Nord, també novíssima i també amb un sol volum publicat, i "Recerques" al Principat, de la qual ja han aparegut quatre números.

Aquest primer volum -la temàtica del qual, el País Valencià als anys de República i durant la guerra, fa patent un cop més quines són les preferències dels joves científics catalans- és una mostra prou extensa i prou solvent del coneixement i de l'estat de la investigació sobre els diversos temes tractats, tots referents a un període crucial per al País Valencià i en definitiva per al conjunt dels Països Catalans.

Per a donar una idea de la complexitat de la temàtica abordada i de la diversitat dels col·laboradors, serà útil que transcrivim, íntegrament, l'índex del volum:

"La crisi dels anys trenta al País Valencià. Una primera aproximació", per Ricard Pérez Casado.

"Alcoi i la guerra civil: les colectivitzacions", per R. Aracil Martí i M. Garcia Bonafè.

"El problema de la terra a Sueca", per R. Aracil i M. Garcia Bonafè.

"Introducció a l'obra d'Higinio Noja Ruiz", per Xavier Paniagua.

"El moviment modern i el racionalisme a l'arquitectura i l'urbanisme valencians" per Tomàs Llorens.

"Derecha Regional Valenciana: les condicions de possibilitat d'un grup polític", per Josep-Vicent Marquès.

"El Govern d'Ignasi Villalonga de la Generalitat de Catalunya", per Isidre Molas.

"L'ambient electoral durant les eleccions de febrer de 1936", per Vivent Arrue i Asensi.

"La primera Facultat de Ciències Econòmiques de València (1937)", per Ernest Lluch.

"sobre la creació d'una infraestructura cultural valenciana. Nota del període 1936-1939", per Alfons Cucó.

"El problema nacional a 'Nueva Cultura'", per A. Álvarez.

"La poesia política valenciana (1930-1939)", per Josep Iborra.

Dotze articles, de dotze estudiosos diferents -la gran majoria dels quals, valencians-, formen un conjunt de 200 planes que constitueix una aportació inestimable per a la creació d'una infraestructura cultural bàsica.

«Arguments" -de la qual ja es prepara un segon número-, juntament amb "Recerques" i amb "Aïnes", és una veu catalana oberta a la cultura universal. Al mateix temps constitueix un instrument per divulgar, de primera mà, la tasca dels joves estudiosos catalans dins el lent però irreversible procés del ressorgiment de l'expressió nacional dels Països Catalans.

A. Rius